

БОЛОДИМИР

ПОВСТААНЬ
ПЕРУНЪ

ОРДЕН

WOLHODYMYR

ВОЛОДИМИР

AWAKENING OF PERUN

An oratorical poem in nine parts
in Ukrainian language

ПОВСТАНЬ ПЕРУНЕ

Ораторійна поема
в дев'яти частинах

SECOND REVISED EDITION

ДРУГЕ ВИДАННЯ
У НОВІЙ, АВТОРСЬКІЙ
РЕДАКЦІЇ

diasporiana.org.ua

T H E O R D E R

LONDON 1967

О Р Д Е Н

ЛОНДОН 1967

М О Т И В И

»Чого, батьки сумуєте?«
— »Не весело синку!«
Дніпро на нас розсердився,
Плаче Україна«.

.

»І неситий не виоре
На дні моря поле,
Не скує душі живої
І слова живого,
Не понесе слави Бога,
Великого Бога«.

.

»А сльоз? А крові? Напоїть
Всіх імператорів би стало,
З дітьми і внуками втопить
В сльозах удових . . . А дівочих,
Проливих тайно серед ночі!
А матерніх, гарячих сльоз!
А батькових старих кровавих!
Не ріки — море розлилось,
Огненне море! . . . «

.

Та не однаково мені,
Як Україну злії люди
Присплять лукаві, і в огні
Її окрадену збудять...»

»... Жива
Душа поетова святая,
Жива в святих своїх річах;
І ми, читая, оживаєм
І чуєм Бога в небесах».

»Воскресну нині, ради їх,
Людей закованих моїх,...
.. Я на сторожі коло їх
Поставлю слово...»

Т. Шевченко

“Świat nie został jeszcze stworzony.”

S. STASIAK

ПОВСТАНЬ ПЕРУНЕ

Зо дна
Дніпра
Світанням заграє лун,
З душі,
З народу глибині
Хай встане Бог Перун!

Народе мій,
О, зрозумій
Вину, твою вину,
Віру святу,
Міць лицарських надхнів,
Душі твоєї грім співучий,
Сонця зов до зір блискучих,
Живого духа всемогучість
Ти кинув у Дніпра глибинь.
І від тоді
Вона живе немов на дні
Дніпра,
Проміння, трясна душа.

В глибинь,
В глибинь
Кидати буду
Граніти слів надхнів
Аж зі скали омертвнів
Вогню добуду,
Аж викрешу,
Воскрешу
Розсвіт заграє лун,

Із серць твоїх синів
Повстане Бог Перун.
Із темні
Як Сонця міць свята,
Преславна,
Світозагравна.

Повстань, трисвітоясний Боже!
Скаженіе Хула!
Хай громоміць твоя,
Приспана, свята
Переможе
Духа Зла!

Зо дна
Дніпра,
Із глибині,
З народної душі,
Світанній Сонця зов,
Всерозблиск всеобнов,
Як розцвіт ранніх лун
Повстане Бог Перун!
Ти — наш лицарський дух!
Ти — життя і рух,
Всепотуга всевіта,
Повстань вістуне
Всевічного завіта!

ПЕРЕМОГА НЕСИТОГО

Задрижали небеса,
Сум котився сум,
Мов померкла сонць краса,
Арф мільйони струн
Біль ячать і сум.
Скреготом Обида, скреготом
Смерть скрегоче шкелетом,
Душ живих мільйон, мільйон
Піде на дно,
В Безвість Безодні,
Розбухне Зло,
Виють чорти всеголодні,
Ячать мільйони струн
Сум і сум,
Котиться на дно
Бог Перун.

Холодом
Сонце дихнуло як ніч,
Здригнулись діди потойбіч,
Серце прив'яло з болю,
Синів будучу долю...
Сум котився сум,
Побачили душ неволю,
Невид сповнений вщерть,
Смерть!
Смерть!
Смерть!

Сонце погасло як ніч,
Божеський сум
Арфами ячать
Мільйони струн,
Біль кричать,
Горд монгольських шум,
Туч зловісних струм,
Шум погуби шум,
Ніч народніх стум,
Плач невольницьких дум,
Мільйони душ і струн
Біль ячать і сум,
Котиться на дно
Бог наш правдивий Перун.

Зірвались мільйони струн,
Глум котився глум,
Над правдою душі,
Над темним похороном
Скреготом,
Розкотом на дні
Глум котився глум,
Неситий сонце проковтнув,
Глум котився глум!

НЕВОЛЬНИЦЬКА ДУМА

Ой даремне ясне сонце говорило,
Віками в душу просилось,
Там воно вирости хотіло.
Ой забулась божа мова, ой забулась,
Душа на дні потонула,
Плакала, щеміла
У кайданах душа мліла,
Чайкою понад Дніпром голосила, скигліла.
Ой то не душа причинна на роздоріжжі
[кається-блюкає
То Мати безталанна душі своєї шукає.

І котились бурі-тучі віковії,
Сум котився сум,
Ой то не хвилі, хвилі Дніпровії,
То сльози лилися гіркії:
»Напоїть
Всіх імператорів би стало,
З дітьми і внуками втопить
В сльозах удових . . . А дівочих
Проливих тайно серед ночі!
А матерніх, гарячих сльоз,
А батькових, старих, кровавих!
Не ріки — море розлилось,
Огненне море! . . .«
І повстав Неситий лютий,
Дихнув свій подих по степах.
Ой то не косиці, ой то не мак . . .
То кров синівська у степах,
Сердешньої крові море,
Чорне море.
Горе тобі, безталанна Мати, горе!

Сум котився сум,
Плакала душа щеміла
На дні серця нерозумно говорила,
У походах і зривах
Розпач болю говорила.

Ой, даремне ясне Сонце говорило,
Соняшне зерно виростити хотіло,
Щоб сонця із серць розгорілись,
Світові засіяли, заясніли.

Забули сини свою віру призабули,
Голосу божого не почули,
Душу свою загубили,
Та й як же ви без душі жити хотіли!
Ой, розгулявся Неситий лютий,
Закував нарід Богом призабутий.
Гуляє Лютий, деспот гуляє,
З Бога ясного глузує, тебе висміває.
В темних льохах бусурменських,
У неволі вражій у турецькій,
На островах соловецьких,
В братніх кайданах братерських,
По всіх землях українських,
Котяться, котяться плачі невольницькі,
Стони невольницьких дум,
Сум котиться сум,
Кров поплила, кров поплила,
Ціле море ісповнила,
Неситого спрагу загасила-наситила.

Аж розгулявся Неситий лютий,
Розкопав, розрив розриту могилу — руїну
І в огні окрадену збудив Україну,

Щоб на загибель дивилась синів,
На чортів тріумф катів,
На чорну смерть і темний похорон, щоб Мати
[дивилась на глум,
На глум Ідеї Сонця на глум,
На глум народу на глум,
Пекольний глум котиться глум.

Кається — блукає,
Молиться — шукає
Бога,
Ясного князя, Юрія,
Лицаря
У золотих острогах,
Ясного Бога,
Весняне сонце вогнями вітає,
Тебе шукає, тебе шукає.

Ой, то не душа причинна на роздоріжжях
[кається-блукає,
То Мати безталанна душі своєї шукає,
Щоб нею синів надхнути,
Щоб нею синів надхнути,
Ом.

ХАЙ БУДЕ РАНОК

О, ні, о, ні!
Душі живої не скує
І не вирве з її дна
Соняшного зерна.
Воно живе в ночі, на дні!

Прийди, прийди,
Громами світи,
Бурями гряди
І темну ніч ори, ори
В розплуг, в розплуг
Потугу всіх потуг,
Весну, весну
Добудь, розкуй,
Даруй людству,
Розкуй, розкуй
Могучих духа струй
Весну нову!
Ори, створи, розкуй
На дні
Душі
Ордену Прасонця світанок!

Хай буде ранок!

НАДХНИ ПЕРУНЕ

Це ти —
Це ти горів,
Тоді
Як не було
Ані буття, ні небуття,
Лиш віщий віддих прагнення.
Безвітряно
Дрімало
Сонних праблискавиць ядро,
А небуття Дніпро
Відвічним сном
Хвилі свої котив, котив . . .
Сон предивний снів,
Сон котився сон,
А космоблискавиць ядро
Безвітряно
Жевріло
Закутане сном,
Будилося, рвалося до буття.
Тоді,
Тоді,
Це ти
Всесвіт збудив до життя.
Це міць твоя,
Воля твоя,
Краса твоя

З безодні небуття
(-Зо дна Дніпра-)
Створила силу
Прасвяту,
Всесвітотворчу міць вогню
З відвічного збудила сну.
Тон єдиний тон,
Життєтворчий зов
Прорвав сон.
І встала міць твоя,
Нова,
Незнана, —
Це збудився зо сну
Розпружив світотворчу снагу,
У всесвіт розпростер
Із громоядерних ядер
Розсіяв Молочистий Шлях, —
Ядра сузір'їв,
Простір-етер
Розпростер.
Будиться зо сну
Бог препотужній Перун.

Це ти!
Оцим твоїм вогнем
Надхни, надхни
Святий Орден!

ХАЙ БУДЕ ДЕНЬ

День хай буде день,
Світ юних крилатих прагнень,
Святих, кріпких героїв мій
В твердої дійсности граніт
Перетвориш,
Темінь на світло переореш
І в Ордені заговориш
На весь світ.
День настане день,
Просниться
Провесняна зелень,
Крізь темінь громопромінь
Проб'є шкарлуді гніт
І розгатиться, розгасне
Як лід ярмо і гніт століть
І немов сонце весняно — ясне
Гляне на світ,
Гляне розвесниться
Розблесниться
Весняно-творча міць,
Із соняшних лиць,
Із соняшних душ,
З мережаних душ
Викреши, добудь, розруш
Вишивану красу,
Силу святу,
Приборкану,
Приховану,

Розсвіти розковану
Соняшну снагу
Як стримувану міць вульканів,
Тайнопотиуги океанів,
Громоструми космо-ураганів
Викреши, розкуй, розруш
Вишивану красу
Сонцем мережаних душ,
Весну, весну
Створи нову
Космосоняшну.

День хай буде день
Радість і зелень,
Потуга геройських прагнень
День хай буде день,
Сонць нових вогень
І зелень
І день і день
І зелень, зелень
Вічного космічного життя.
Хай буде міць твоя
Воля твоя,
Краса твоя!

Хай буде космічний день!
Геройських прагнень
Вимріяний світ
В твердої дійсности граніт
Перетворить
І громосилою твоею заговорить
І як Землі —
Як сонць — світів діядем
Розблисне твій
Святий
Орден.

ГРЯДИ ПЕРУНЕ

Хоч день вже дніе,
Весна іде
Цвіте,
Рожевіє,
Святе, святе
Надхнення вже жевріє, —
Ще сум, ще сум,
Ще біль, ще біль,
Ще смерть, ще смерть,
Ще ворог твій,
Ще лютий змії
Злобошаліє.

Бій настане бій.
Встане лютий змії,
Бій настане бій,
Вогневий,
Весняний,
Сонцерадісний.
Змії злолютий змії
Глузує ще з тебе.
Гей, бій буде
Богів — світів,
Часопросторів,
Змії злолютий змії
Глузує ще з тебе!
Гей, буде борня!
Весь безвлад — матерія,
Весь жах і темін і злоба,
Весь біль усебуття,
Всі сльози та все горе,
Всесвіту Чорне Море
Терпінь,
терпінь,
терпінь

Усіх всесвітоукраїн,
Борня буде борня,
Змій злолютий змій
Глузодише глум,
Із безодні шум,
Горд зловісних шум,
Ніч всесвітніх стум,
Всіх злочинних дум
Шум погуби шум,
Глузодише глум,
З Бога ясного
Громобранного
З тебе!
Глузуе, визов мече
Іддю злобомерзи!
Він сильніший як ти!
Божий світ мергасне.
Він сильніший як ти!
Мліє, мліє сонце ясне.
Він сильніший як ти!
Святість гасне, віра гасне!

Світлобурями
Гряди, гряди!
Громами — сонцями
Світи, світи!
І безлад зла ори, ори!
Гряди, гряди
І зерна сонць посій
В глибінь, в глибінь,
Аж викрешеш вогонь надхнінь.
Ори серця в розплуг,
Потугу всіх потуг
Добудь, розкуй, крещи,
Із сонць мільйонів горен
Святовогонь оден
Збуди, створи
Святий Орден!

ПЕРУН ПЕРЕМОЖЕЦЬ

Тоді,
Як захиталися Боги,
Померкли соняшні світи,
Настала гроза,
Всезлоба-Всезатрата,
Всевлада Світозла
Повисла над Богами, —
Тоді, тоді
Синій Грім Перуна
Роздер темінь до дна
І де громи зривались ясні,
Там вогні розгорілись святі.

Тоді
Вся міць твоя,
Праядро Буття,
Воля Світо-Життя,
Майбутня вся Краса,
Світотворча Яро-Яса,
Богам незнана — незбагненна
Перунова Снага Світлосіменна
У Тризуб його втілилася вся
І там загоріла,
Блискавицями вбила
Демона Злоби і Зла.

Грім! Грім!
Святий, світотворчий!
Бути, бути Космо-весні,
Святей, світлотворчій!

Це є Ти!
Це є Ти!

Цю міць твою святу,
Що всесвіт збудила зо сну,
Спасла від зла
І тьму переможе, тьму,
Всезатрату, —
Цю снагу твою,
Найсвятішу,
Вселеннотворчогромову,
Космосоняшну,
Тебе самого, о Перуне,
Що збудився зо сну,
Щоб світ спасти наново
Я зову,
Я клену,
Я втілюю
В Орден і Слово!

ВЕДИ ПЕРУНЕ

Вогонь святий вогонь
З мільйонів сонць долонь,
Вогонь надхнінь зішли,
Орден святий
У бій веди!

Бій хай буде бій,
Весняний,
Сонцерадісний,
Бій настане бій,
Впаде східний змій
Переможений,
Всезлоба — Всезатрата
Перед престолом Сонця!
Лицарський Орден гряде
Перуна Світлотворця!

Весна і мужество буде!
Радуйтеся, герої,
Сини Дажбога-Сонця,
До боротьби нової
Посвячені в Ордені!
Гряди, гряди
У світлохуртовині,
Симфонії,
У громовіщому надхненні,
У Ордені
Повсесвітньо,
Повсесвітньо
Вісти, вісти
Усе новий завіт.
Бути, бути космовесні!
Ти є наш Батько!
Бог Перун у боротьбі,
У творчості,

Це ми,
Твої сини,
Сотворимо світ!
Це ми сотворимо світ!
Це ми сотворимо світ!

З М І С Т

	<i>Стор.</i>
МОТИВИ	5
ПОВСТАНЬ ПЕРУНЕ	9
ПЕРЕМОГА НЕСИТОГО	11
НЕВОЛЬНИЦЬКА ДУМА	13
ХАЙ БУДЕ РАНОК	16
НАДХНИ ПЕРУНЕ	17
ХАЙ БУДЕ ДЕНЬ	19
ГРЯДИ ПЕРУНЕ	21
ПЕРУН ПЕРЕМОЖЕЦЬ	23
ВЕДИ ПЕРУНЕ	25

**БІБЛІОГРАФІЯ ДЕЯКИХ ФІЛОСОФСЬКИХ, РЕЛІГІЙНИХ
ТА ІДЕОЛОГІЧНИХ ПРАЦЬ І ЕСЕЇВ ВОЛОДИМИРА**

Я НЕ МОЖУ ВЕРНУТИСЯ. Відкритий лист до нікого. «Нова Епоха» Авґсбург, 1946. 9 ст. Фоліо. Циклостиль. (Ця за-
ява появилася теж в англійській, німецькій, фран-
цузькій, мовах декількома виданнями).

ОСНОВНА СИЛА ТВОРЧОСТИ ШЕВЧЕНКА. (Студія пси-
хології творчості, віри, філософії та ідеології Шевчен-
ка). Із вступом: «Шевченко пророк світової місії Украї-
ни». Видано у трьох частинах. Орден, Авґсбург, 1946.
104 ст. 29 см. Фоліо, циклостиль. (Один примірник збері-
гається в Британському Музею).

СОТВОРЕННЯ ЛЮДСЬКОСТИ. (Філософсько-ідеологічна
проклямація). «Нова Епоха», Авґсбург, 1946. 3 ст. Фоліо.
30 см. (В п'ятьох інших мовах).

ПРО ПЕРУНА ЗНАННЯ ТАЄМНЕ. (Міто-онтологічні тексти
у формі упанішади). (Фронтіспіс і заголовна сторінка
проф. О. Повстенка). Орден, Авґсбург. 79 ст. Фоліо,
циклостиль, 29 см. (Примірник в Британському Музею).

ТРИЗУБ (Філософсько-символологічний есей). Перше ви-
дання. Орден, Лондон, 1953. 11 ст. Фоліо, цикл., 25,5 см.
Друге видання. Буенос Айрес, 1955. 29 ст. 15,5 см.

ПРАПОР УКРАЇНИ. (Філософсько-символологічний есей).
Орден, Лондон, 1954. 16 ст. Фоліо, цикл., 22,5 см.

СВЯЩЕННИЙ ГЕРОЇЗМ ЯК ОСНОВА УКРАЇНСЬКОГО
НАЦІОНАЛЬНОГО СВИТОГЛЯДУ. Перше видання. Лон-
дон, 1958. Фоліо, цикл., 20 ст., 25,5 см. Друге видання:
Орден, 1964, Лондон. Ст. 31, 18 см.

ЕТИЧНІ, СОЦІОЛОГІЧНІ І ПЕДАГОГІЧНІ ПОГЛЯДИ СКО-
ВОРОДИ. Орден, Лондон, 1959. 33 ст. Фоліо, цикл. 25,5 см.
(Передруковано у «Визвольнім Шляху»).

»НАРЦИЗ« СКОВОРОДИ (есеї). Фрагмент із праці п. з.
»Григорій Сковорода — Лицар Святої Борні«. Орден,
ч. 1, 1945, стор. 7-11.

СКОВОРОДА ПРО ОВОВ'ЯЗКИ ВОЇНА (есеї), як вище.
Ч. 2, 1945, стор. 5-7.

ПОЧУВАННЯ СВЯТОСТИ (есеї). Фрагмент із праці: «Осно-
вна сила творчості Шевченка». Орден, ч. 2, 1945, стор.
8-11.

КАЙДАНИ ПОРВІТЕ! (У століття «Заповіту». Есей). Орден,
ч. 3, 1945, стор. 3-6.

РІЗДВО СВІТУ (Лист до лицаря). Есей про істоту Різдва.
Орден, ч. 3, 1945, стор. 9-16.

ДЖЕРЕЛА РЕЛІГІЇ ОРДЕНУ. (Текст неповний, проклямація
із циклу «Встановлення»). Орден, ч. 4, 1946, стор. 8-9.

БОЖЕСТВЕННА ТВОРЧИСТЬ (Ідеологічна проклямація,
продовження «Сотворення людськості». Проголошена
на одному із з'їздів письменників). Орден, ч. 4, 1946,
стор. 10-12.

ІСТОРИКАМ (Ідеологічна проклямація). Орден, ч. 5, 1946,
стор. 1-2.

ДУХ НАРОДУ (есеї). Фрагмент із праці «Григорій Сково-
рода — Лицар Святої Борні». Орден, ч. 5, 1946 стор. 7-10.

ПРИЗНАЧЕННЯ ПРАВДИ (Фрагмент із промови). Орден,
ч. 5, 1946, стор. 16-22.

ПРОБЛЕМА УКРАЇНСЬКОЇ ВІРИ (есеї). Орден, ч. 6, 1946,
стор. 1-9.

СПАСИТЕЛЬ ПЕРЕМОЖНИЙ (Фрагменти із Гимну Авести,
із Вішну Пурана, Сковорода, — із циклу «Встановлен-
ня»). Орден, ч. 7, стор. 2-8.

ІДЕЇ ОРДЕНУ (текст із циклу: Встановлення). Орден, ч. 7,
1946, стор. 9-10.

БОГДАН ТРАГІЧНИЙ. Вступ до історіософічної студії про
Богдана Хмельницького. Орден, ч. 8, 1946, стор. 9-15.

НА ШЛЯХУ ДО ГРАЛЯ. Поезія Михайла Ореста. (Літера-
турознавчий есей). Орден, ч. 8, 1946, стор. 24-32.

Із »Нової Епохи« — вибрано:

МІСІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ (Історіософiчний есей).
»Нова Епоха«, ч. 2, 1945, стор. 5-12.

МУДРІСТЬ ЗНЕНАВИСТИ І ЗНИЩЕННЯ (історично-полі-
тичний есей). »Нова Епоха«, ч. 6, 1945, стор. 7-15.

ШЕВЧЕНКО — ПРОРОК СВІТОВОЇ МІСІЇ УКРАЇНИ (з
нагоди століття Кирило-Методіївського Братства). »Но-
ва Епоха«, 1945, стор. 11-19.

СВАНГЕЛІЄ ПРАВДИ. (Фрагмент із промови виголошеної
в українській і англійській мовах в одному з таборів на
торжественному концерті присвяченому пам'яті Тараса
Шевченка). »Нова Епоха«, ч. 9, 1946, стор. 4-7.

У »Світанні«:

РЕНЕСАНС ПАНАРІЙСЬКОЇ ДУМКИ. (Історично-філософ-
ський та ідеологічно-літературний есей). Науково-літе-
ратурний збірник »Світання«, Авґсбург, 1946, ч. 2, ст. 1-16.
